

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 17 квітня 2014 року № 16 (543)

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Дорогий український народе!
Дорогі друзі націоналісти!

З великою радістю вітаю Вас із Великим Днем Світлого Христового Воскресіння!

Великодні дзвони благовістять невимовну радість: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть здолав. То наш найвеличніший гімн вселенської радості. Гімн Віри й Надії.

На самому дні горя і скорботи, у хвилини страждань у нас завжди залишається попереду радість – радісна надія на духовне воскресіння.

Україна сьогодні проходить своєю Хресною дорогою нових, важких випробувань. Ворог вічної правди намагається її розіпнути. А хіба ж є така сила-міць, щоб здужала поневолити українську націю? Ні – немає! Адже ж скільки вже протягом нашої історії перекотилося по чорноземі України ворожих орд – з півночі, зі сходу, і з заходу, а все ж таки вони захлинались цією «перемогою» і за короткий час зникали з України. Ніхто не здолає й не обезволить її духовно, незважаючи на жахливі методи окупантів, що часто не мають собі рівних в історії людства. Відповімо їм терпкими словами Тараса Шевченка, новітнім іродам з Півночі, що хвилево тріумфують перемогою на землі українській: «Смійся, лютий враже, та не дуже, бо все гине, – слава не поляже, а розкаже чия правда, чия кривда…» «Стережіться ж, бо лихо вам буде…, бо в день радості над вами розпадеться кара. І повіє огонь новий з Холодного Яру. Отого вогню з Холодного Яру, отої помсти і кари народу боялися московські царі, бояться і їхні нащадки – червоні гнобителі і сучасні імперіалісти, «собірател земель рускіх». Мусимо чітко усвідомлювати і цінувати нашу історичну місію, рішуче виступити проти нашого ворога, проти зрадників, проти деморалізуючих чинників. Тільки віра в Бога, тільки наша сила і принциповість забезпечить нам перемогу.

У ці дні нам усім дуже треба замислитися над тим, як живемо і хочемо жити. Просимо очищення від скверни, від неправди і несправедливості.

Просимо вберегти від неправильних, лукавих доріг.

Просимо вибачити і вибачаємо.

Хочемо радості, добра, впевненості.

Я бажаю Вам доброї, глибокої і мудрої віри у наші з вами сили і в Божий захист. Закликаю до рішучого чину в ім'я Української Незалежної Соборної Держави.

Хай Божа ласка буде з Вами і Вашими родинами! Нехай Господь обдаровує Вас міцним здоров'ям, укріплює Ваші сили та посилає благодатну поміч у Вашому житті!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Степан БРАЦЮНЬ, Голова Конгресу Українських Націоналістів

 ОФІЦІЙНО

ЗВЕРНЕННЯ

Конгресу Українських Націоналістів
до в.о. Президента України,
Верховної Ради,
до українського народу

Звернутися до керівництва держави та українського суспільства нас спонукала тривожна ситуація, що склалася в нашій країні. Україна в небезпеці! На її Сході відбулося вторгнення російських військ. Мета злочинця В.Путіна – знищення Української держави.

Розвідувально-диверсійні підрозділи російської армії, вже не ховаючись, захоплюють адміністративні установи та об'єкти силових структур, відкривають вогонь по людях. У результаті серед українських вояків є вбиті і важкопоранені. Під час перехоплених СБУ переговорів російські спецслужби ставлять завдання своїм підлеглим вбити 100-200 осіб, що має стати причиною для введення російських танків на територію України.

На жаль, чинна влада не забезпечила адекватних заходів для оборони країни, не виявила рішучості для організації відсічі ворогу і головне – не залучила до цього фахових військових. Збройною боротьбою проти агресора повинні керувати не дилетанти і політичні авантюристи, а патріоти і професіонали, які мають відповідні знання і досвід.

Ми вимагаємо від в.о. Президента України негайно підписати Указ про створення Ставки Верховного Головнокомандування і залучити до служби в ній генералів і офіцерів, які з честю виконають священний обов'язок перед Батьківщиною та організують відсіч російським інтервентам.

Закликаємо громадян України, які володіють мільярдними статками, закупити для захисту Вітчизни найсучаснішу зброю.

Дорогі українці! Кожен із нас зобов'язаний у цей тяжкий час бути там, де вимагає Україна, жертвувати всім заради її незалежності та свободи. Станемо до лав української армії, підемо добровольцями у загони самооборони, працюватимемо і творитимемо задля перемоги над агресором.

Не осоромимо рідної української землі ні зрадою, ні боягузтвом.

Батьківщина або смерть!

Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

 ПРИВІТАННЯ

ДОРОГІ ПОБРАТИМИ, ВЕТЕРАНИ ОУН-УПА!

ДОРОГИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Щиросердечно вітаємо Вас з величним і світлим святом Воскресіння Христового.

По всій Україні радісним і тривожним гомоном лунають Великодні дзвони. Воскресіння Христове – це торжество справедливості і перемоги добра над злом. Це утвердження віри і надії у серці кожного християнина, як великий дарунок Господньої любові.

Для нас, українців, це свято має особливе значення, ми завжди жили вірою і надією: як Христос Воскрес – Воскресне й Україна. Український народ, пройшовши Голгофу воєн, голодоморів, визвольних змагань за НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, воскресає до щасливого життя на своїй рідній землі. Дякуємо Богу за те, що у дні випробувань ми відчували його захист і підтримку.

З нагоди празника Воскресіння Господнього Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА вітає увесь український народ і просить Божого благословення, щоб засяяло світло правди, волі, любові і краси. Пасхальне свято і писанка нагадують нам про духовне відродження. Тож національної єдності всім у розбудові та утвердженні Української Незалежної Держави.

Хай Великодні дзвони благовістять мир і спокій в кожній родині. Ласки, Божої благодаті Вам, щастя й здоров'я на довгі роки життя.

НАМ БОГ І УКРАЇНА –
ВИЩЕ ПОНАД УСЕ!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

За головну Булаву Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА
Богдан БОРОВИЧ,
голова;
Марія СОЛОДЧУК,
секретар

ОФІЦІЙНО

ПУТІНА – ДО ГААЗЬКОГО ТРИБУНАЛУ

Звернення до українського народу

ДОРОГІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Шостого квітня 2014 року, військові Російської Федерації у війні проти України в Криму пролили кров нашого побратима, військовослужбовця в/ч 1100 Збройних Сил України, майора Станіслава Володимировича Карачевського. 13 квітня 2014 р. агенти Москви в Слов'янську вбили іншого нашого побратима капітана Геннадія Біліченка та кількох поранили.

Майор Карачевський був вбитий цинічно і брутально перед відбуттям на материкову частину України у своєму офіцерському гуртожитку. Сиротами залишилися двоє маленьких дітей.

Ці вбивства, як і вбивства мирних протестувальників у Києві за участю спецпідрозділів Російської Федерації є підставою оголосити Володимира Путіна, президента Російської Федерації, військовим злочинцем, який своїми незаконними діями зруйнував у Європі встановлений міжнародними договорами порядок, порушив державні кордони суверенної держави, захопив частину території України та тероризує український народ, організовуючи масові заворушення на Сході України з метою подальшого захоплення суверенної і незалежної України і встановлення над нею російського протекторату.

Донедавна у XXI столітті важко було уявити, щоб одна держава підірвала міжнародну стабільність і поставила людство на грань третьої світової війни.

Режим Путіна, прикриваючи введення своїх військ на територію суверенної держави брутальною брехнею про міфічних жахливих «бандерівців», про утиски росіян в Україні, нарешті розкрив свою справжню неонацистську сутність та імперські амбіції «збирача земель руських». Терористичні акції злочинного режиму Путина проти Українського народу продовжуються в Донецьку, Луганську, Миколаєві, Харкові.

У зв'язку з цим ВГО «Спілка офіцерів України» пропонує Уряду України:

– звернутися до Організації Об'єднаних Націй з вимогою негайного введення відповідного контингенту миротворчих військ у прикордонну з Російською Федерацією смугу на території України для уникнення подальших провокацій та зриву виборів 25 травня;

– підготувати доказову базу і звернутися до Міжнародного Гаагського трибуналу з позовом про притягнення до відповідальності громадянина Російської Федерації Володимира Путіна, як організатора міжнародного тероризму і військової агресії проти суверенної, незалежної держави України.

Слава Україні!

Євген ЛУПАКОВ,
Голова ВГО «Спілка офіцерів України»,
народний депутат ІІ скл.,
капітан 1-го рангу

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета
Преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Сьогодні весь православний світ святкує Воскресіння Христове – велику перемогу життя над смертю, добра над злом, правди над неправдою. Сьогодні радість воскресіння Христового святкує весь видимий і невидимий світ. Христос Воскрес! – співають ангели на небі. Воістину Воскрес! – відповідають люди на землі.

Яка різниця між воскресінням Ісуса Христа і воскресінням людей? Адже воскресали люди і до Христа. Наприклад, пророк Ілля воскресив померлого сина Сарептської вдови (3 Цар. 17: 23), пророк Єлисей теж воскресив дитину сонамитянки (4 Цар. 4: 36). Воскрешав і Ісус Христос багатьох померлих. Нарешті, Він воскресив померлого Лазаря, який чотири дні знаходився у гробі і вже смердів. Різниця ж та, що люди, які воскресали до Христа, знову помирали. А це означає, що смерть в їхньому тілі залишалась непереможеною. А Христос після того, як воскрес, уже не помирає. Смерть уже не володіє над Ним. Воскресіння Христове означає остаточну перемогу над смертю в людській природі. В Ісусі Христі померло тіло тлінне, а воскресло тіло нетлінне. У померлих же і воскреслих до Христа помирало тіло тлінне і воскресало теж тлінне.

У воскресінні Христос відкрився нам як Владика життя і смерті. Все християнство, по суті, ґрунтується на факті воскресіння Спасителя. Цим воно відрізняється від будь-якої релігії. Всі релігії вчать про Бога і про вічне життя, а про воскресіння мертвих тіл вчить тільки християнство. У цьому перевага християнства над будь-якою релігією. Тому апостол Павло говорить: «Якщо Христос не воскрес, то і проповідь наша марна, марна і віра ваша» (1 Кор. 15: 14).

У ці пасхальні дні серця наші радіють, як і серця святих жон-мироносиць. Та і як нам не співати хвалебних пісень в день Воскресіння Христового. Здійснилась велика справа визволення людського роду від гріха і смерті через втіленого Сина Божого. Зі знедолених людей ми стали синами любові Божої, з приречених на смерть стали учасниками вічного життя, учасниками не тільки душею, але й тілом.

Не даремним було пришестя у світ Сина Божого, не марним було Його сповнене страждань і подвигів життя. І хресна смерть, коли, здавалося, сили зла торжествували над Ісусом Христом, не була випадковою. На третій день після жахливої страти на Голгофі сталося щось непередбачене і незбагненне: зрушилось каміння погребальної печери, і в сяйві Божественної слави встав із гробу воскреслий Христос. Він Воскрес! Тож немає тепер сумніву в тому, Хто такий був розп'ятий на Голгофі Праведник, бо ж тільки всемогутній Бог міг перемогти смерть.

Христос воскрес! Це означає, що в Ньому ми знайшли істинного Бога. У Христі, Спасителі нашому, ми знову можемо любити свого Творця, можемо жити заради Нього і в Ньому знаходити сенс свого існування.

У Своєму воскресінні Христос відкрив нам вище життя, і тим самим пояснив значення земного життя. Воскресіння Христове свідчить, що життя людини не закінчується могилою. Великі моральні і духовні цінності, які людина набуває на землі, не зникають разом з руйнуванням тіла. Всі досягнення людського духу набувають сенсу і значення у воскресінні Христовому. Наше повсякденне життя на благо ближніх і своєї країни стають життям і працею в ім'я вічності.

У цьому році український народ проходить великі випробування. На наш миролюбивий народ, який добровільно відмовився від ядерної зброї, звершена агресія, вчинена неправда. Країна, яка гарантувала нам цілісність і недоторканість нашої території, вчинила агресію. Бог не може бути на боці неправди, тому ворог українського народу приречений на поразку. На Голгофі Христос Спаситель страждав і помер, але потім воскрес і переміг зло. Так буде зі всякою неправдою і злом. Господь допоможе і нам воскресити Україну.

Сердечно вітаю Вас, дорогі браття і сестри, зі святом світлого і радісного Воскресіння Христового. Поздоровляю з Пасхою Христовою українську владу і Збройні сили України, перед якими стоїть велика відповідальність – захистити українську державу від нападу чужинців. Вітаю з великим християнським святом все українство в усіх країнах світу на всіх континентах.

Свята Церква закликає нас жити в мирі, любові, у всякому благочесті і чистоті, чесною працею служити ближнім, всьому українському народу й Українській державі, щоб у день нашого воскресіння бути достойним радості з Воскреслим Господом і Спасителем нашим, Якому належить слава, честь і поклоніння з Отцем і Святим Духом на віки віків. Амінь.

Воістину Христос Воскрес!

Пасха Христова,
2014 рік, м. Київ

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ХОДА В НІКУДИ НА ВЕРБНУ НЕДІЛЮ

Дощ то пускався сильніше, то майже припинявся. Я стояла навпроти нашої церкви. У Вербну неділю по Полтавському шляху з боку Холодної гори сунула процесія «колорадів». Вони вже пройшлися до СІЗО і поверталися на заклик своїх координаторів до центру. Попереду йшли «активісти» з битами, дехто - в масках, з різномастими прапорами, навіть чомусь, з прапором ВМФ Росії. Мені здавалося, що ті, які були попереду, не йшли, і не бігли, а якось скакали, і були якісь «козлоногі» - можливо, через дощ я так бачила – і погляд у них був якийсь «невидячий», кудись спрямований, начебто на маяк. Вони просувалися посеред вулиці. А по тротуарах з обох боків йшли інші: кремезні, впевнені, майже весь час тримали слухавки біля вух. Мені хотілося, щоб вони всі щезли, зникли, як страшне кіно.

А трохи далі йшли інші «колорадці». Там були чоловіки і жінки різного віку – всі з «колорадськими» мітками. Вони, йдучи, роздивлялися на всі боки, як на екскурсії, розмовляли між собою. На нашу церкву ніхто не звертав уваги, крім двох чоловіків, яким було десь під шістдесят, і які дуже зневажливо кивнувши в бік церкви, щось промовили.

І раптом я побачила, що в кількох жінок були пучки вербових гілочок. Я подумала, що це ж вони, перед тим, як приєднатися до «колорадських жуків», були в церкві і освятили свої гілочки. Тобто, це ті, які вигукували «Осанна!» Спасителеві. А тепер вони куди йдуть? Щоб кричати «Розіпни Його!»? Чи розуміють ці люди, куди їх ведуть? Що ця дорога - в нікуди? Я думала про те, що ми всі – і я – винні в тому, що так багато людей згодилися йти цією дорогою…

Останніми йшли міліціянти. Я спитала в них: «Яке ваше тут завдання?». Один відповів: «Охороняти цих людей».

Від кого охороняти «активістів» з битами, з гранатами, людей неадекватних, агресивних? Від мене? Від тих кількох хлопчиків, які стояли на ганку магазину і мовчазно спостерігали за «ходою»?

Нарешті, ця процесія закінчилася, «хвіст» її виднівся вже десь на сходах, за мостом. По Полтавському шляху знову їхали машини, трамваї… З'явилися перехожі…

Господи! Помилуй нас усіх! Спаси нас усіх!

Людмила КОРОБКА

ЗБІР КОШТІВ

Щонеділі у Харківському Свято-Дмитрівському храмі збираються гроші на потреби війська. Протягом тижня за списками, отриманими від військових частин, до них відвозять спальники, намети, обмундирування для солдатів, ноутбуки з модемами та інше...

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ

Блаженнішого Святослава
Високопреосвященним і Преосвященним владикам, всесвітлішим, всечеснішим і преподобним отцям, преподобним ченцям і черницям, дорогим у Христі мирянам Української Греко-Католицької Церкви

Вчора нас поховано з Тобою,
Христе, –
Встаємо сьогодні з Тобою
воскреслим,
Бо вчора нас з Тобою розп'ято.
Тож і нас прослав, Спасе,
у царстві Твоїм
(Пісня 3 Канону
Воскресної Утрені)

Дорогі в Христі!

Попри всі цьогорічні випробування і непевність, Великдень – «день, що його учинив Господь» (Пс. 117, 24) – є для нас часом невимовної радості й надії. У світлий празник Воскресіння Христового свята Церква оспівує таїнство поєднання протилежностей: поховання і воскресіння, смерті і життя, розп'яття і слави, смутку і радості. У тому й полягає велике пасхальне таїнство, що сам Син Божий стає одним із нас, вмирає, подібно як ми, щоб ми могли воскреснути, як Він! Христос проходить свою хресну дорогу за нас і на наше благо, даруючи нам своє світле воскресіння та нове життя в Бозі. Отже, хрест і воскресіння нерозлучні. Вони стосуються не лише Христа: у таїнственний спосіб зачіпають усе людство і кожного з нас зокрема. Подія, яка відбулася в житті Ісуса Христа, – Його смерть і воскресіння, – увібрала в себе всю історію людства, усі страждання, як минулого, так і прийдешнього, і преображає їх у нове життя, у нову радість. Воскреслий Христос входить у серцевину особистої історії кожного з нас, Він, можна сказати, переживає наші страждання і приниження: ми водночас із Ним розп'яті й засуджені, та разом із Ним підіймаємося з гробу і воскресаємо. Вчора нас із Ним було поховано, а сьогодні – встаємо із Ним воскреслим.

Вчора нас поховано з Тобою, Христе… вчора нас з Тобою розп'ято.

Ісус Христос силою і діянням Святого Духа присутній в історії нашої Церкви і нашого народу. Ми добре знаємо цей Його і наш хресний шлях. Ще в недавньому минулому нашу Церкву і наш народ катували й розпинали, ложно свідчили на нас, у нас стріляли і кидали в тюрми. Однак ми все це пережили і, дякувати Богу, відродилися до нового життя спільноти Христових учнів. Яскраво цього року минає 25-річчя легалізації та відродження нашої Церкви на рідній землі. Тож засилаймо молитви до престолу Всевишнього, дякуючи Йому за благодать і силу, яка допомогла нашому народові вистояти серед жахливих випробувань і страждань. Ця перемога – знак дієвої присутності воскреслого Спасителя між нами в далекому і недавньому минулому, а водночас запорука нездоланності нашого народу і в майбутньому.

Христос і сьогодні є з нами! Наші болі Він приймає так, немовби це Йому особисто завдавали рани. Це Його було зневажено побиттям молоді на Майдані... Це Він – перша жертва Небесної сотні

Сьогодні знову нам погрожують зброєю і залякують розділом країни та захопленням храмів. Але Христос і сьогодні є з нами! Наші болі Він приймає так, немовби це Йому особисто завдавали рани. Це Його було зневажено побиттям молоді на Майдані. Це Його зробили нужденним, коли добро народу розкрадала корумпована влада. Це Його ув'язнювали та несправедливо засуджували, виставляли нагим на морозі і катували викраденим. Це Він – перша жертва Небесної сотні. Його слова на хресті, що звучать сьогодні в сумлінні віруючих людей України, – «Отче, відпусти їм, не знають бо, що роблять!» (Лк. 23,34), – стосуються насамперед тих державних і церковних лідерів, своїх і сусідніх, які підбурюють народ до сліпої агресії та ненависті: «Розіпни, розіпни Його!» (Лк. 23,21). Однак сила людської злоби, брехні і насильства є нічим порівняно із силою Божої правди й любові. Це Христос нас сьогодні підносить, і як Церкву, і як народ. Як у Воскресінні добро долає зло, так і в нашій історії любов переможе злобу й ненависть, а мир – усякі погрози війною.

Встаємо сьогодні з Тобою воскреслим.

Сила зброї никне перед славою Воскреслого, бо «сьогодні встаємо з Тобою воскреслим». Усі ми це відчуваємо, на рідній землі і на поселеннях. Сила Христового воскресіння сьогодні є нашою надією в церковному, суспільному та особистому житті. Не маємо певнішої і сильнішої допомоги – ні в міжнародній дипломатії, ні в силі військових потуг чи людських домовленостей, які готові за тридцять срібняків виставити ціну Неоціненному. У своєму воскресінні Христос силою Святого Духа чинить єдиним народом тих, хто колись протистояв один одному: «Нема юдея ані грека… ні чоловіка ані жінки, бо всі ви одно у Христі Ісусі» (Гал. 3,28).

Учімося поважати і любити того, хто відрізняється від нас: думає по-іншому, дотримується інших звичаїв чи розмовляє іншою мовою – саме це є свідченням слави Воскреслого!

Знаком нашого «вставання» з воскреслим Спасителем, який підносить нас із «гробу» гріха, нехай стане наше оновлене Божою любов'ю ставлення до всіх без винятку людей. Любімо і обіймімо кожного, хто є поруч, у нашому селі, містечку, місті, у нашій області та на всій нашій Землі. Учімося поважати і любити того, хто відрізняється від нас: думає поіншому, дотримується інших звичаїв чи розмовляє іншою мовою – саме це є свідченням слави Воскреслого! Усім людям, навіть тим, хто має злобу в серці і несправедливо нас обвинувачує, ми сьогодні проголошуємо радісну вістку про воскресіння. Бо ж знаком воскресіння є перемагати сили зла і ненависті Божою любов'ю та милосердям.

Тож і нас прослав, Спасе, у царстві Твоїм.

За давнім церковним переказом, св. Андрій, ставши на київських горах, передбачив велику Божу славу для нашої країни: «Бачите ці гори? На них засяє благодать Божа, тут буде велике місто, і Бог спорудить багато церков». Сяйво Божої благодаті, про яке згадує наш апостол, –це світло Христового воскресіння, яке ніколи не переставало променіти над нашою землею, навіть у найтемніші періоди нашого національного і церковного буття. На нас сповнилися євангельські слова, що їх ми чуємо під час Пасхальної Літургії: «Світло світить у темряві і темрява його не подолала» (пор. Ів. 1, 5). Відблиском небесної слави воскреслого Спасителя є і наш Патріарший собор Воскресіння Христового, який ми посвятили минулого року. Він є для нас живим свідченням Христової перемоги, запорукою невмирущості нашого народу та знаком єднання всіх дітей нашої Церкви – в Україні і на поселеннях сущих.

Хоч би де ми були, – чи в Україні, чи на поселеннях, – пам'ятаймо про своє покликання, що випливає з нашого християнського та національного досвіду, а саме: свідчити про нездоланну силу Христового воскресіння, про неминучу перемогу правди над брехнею

Сьогодні, у цей радісний день Воскресіння Христового, благаймо нашого Спасителя, щоб світло Його воскресіння з новою силою засяяло над нашим краєм, щоб подолало темряву гріха, незгоди, страху і зневіри та скріпило всіх нас силою Святого Духа на розбудову справді вільної і Богом благословенної держави. Молімося особливо про дар єдності та однодумності для нашого народу. А ця наша духовна єдність дозволить нам відродити і обновити всі державні інституції по основі Божої правди і Божого закону. Хоч би де ми були, – чи в Україні, чи на поселеннях, – пам'ятаймо про своє покликання, що випливає з нашого християнського та національного досвіду, а саме: свідчити про нездоланну силу Христового воскресіння, про неминучу перемогу правди над брехнею, любові над ненавистю, добра над злом, життя над смертю.

Із такими думками єднаюся з вами в молитві і пасхальній радості, у любові та надії, бажаючи кожному з вас мирного і благословенного Воскресіння Христового. Пасхальним привітом обіймаю всіх вас! Нехай цього дня засмучені зрадіють, стривожені відчують певність християнської надії. Молитвою лину до поранених і стражденних, ув'язнених і вигнаних із рідної домівки, наших воїнів і всіх, хто стоїть на сторожі гідності людської особи в Україні. Усім вам зичу щедро поданих Господом пасхальних дарів.

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога-Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами.

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
на свято Благовіщення Пречистої Діви Марії,
7 квітня 2014 року Божого

ВЕЛИКОДНЄ ПОСЛАННЯ

архиєпископа Харківського і Полтавського Ігоря всечесному священству й усім вірним Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

Всечесні Отці! Дорогі Брати і Сестри!

Ще кілька днів тому нам, зануреним у безмежний сум співпереживання Христових страждань, радість воскресіння здавалася чимось емоційно далеким. Адже ми жили в іншій атмосфері – скорботи, жалю, туги. Страх безповоротної втрати Учителя й небезпеки загибелі Його громади мимоволі прослизав у нашу підсвідомість, хоч розум і підказував неминучість перемоги Христової правди й нової зустрічі з воскреслим Спасителем.

Відчуття небезпеки, постійна загроза війни й окупації рідної країни чужинцями наклали свій відбиток на Великий піст 2014 р. Багато хто, маючи родичів і знайомих у Росії, не міг позбутися відчуття абсурду, ірреальності довколишніх змін. Адже злочинна політика російської влади вмить перетворила друзів на ворогів, зруйнувала родинне взаєморозуміння. А в цей час здичавілі натовпи агресивних молодиків з власівськими георгіївськими стрічками громили державні установи й знущалися над кожним, хто мав на собі національну символіку або говорив українською мовою.

Але саме ці важкі переживання відкривали нам шлях до глибшого розуміння пережитого Ісусом Христом і Його учнями. Натовп мешканців Єрусаламу й прочан, які щойно вітали прибулого до святого міста Ісуса співом «Осанна!», раптом стає ворожим. Він з намови синедріону прирікає Месію на розп'яття і з садистською насолодою спостерігає за конанням невинного Вчителя на хресті... Ми можемо шукати причин цього в підступності й владолюбстві юдейської старшини, в легковірності народу, в розчаруванні тих, хто очікував від Месії повернення могутності й добробуту Ізраїлю. Однак за цими версіями не повинне загубитися джерело ненависті до Христа: дії ненависника добра – сатани.

Присутність у світі диявола завжди оприявнюється в спалахах ненависті, агресії, зухвалої войовничості. Зброєю ж, здатною перемогти в двобої з силами зла, є сила Христової правди. Спаситель світу гине на хресті не тому, що нездатен Себе захистити. Своєю смертю Він відкриває нам згубні наслідки легковажної довірливості носієві зла, який здатен винахідливо маскувати своє справжнє єство.

Христос нагадує про необхідність покладатися на духовну зброю, без якої неможлива перемога над силами диявола. Саме переживаючи драму реального протистояння агресивному злу, ми складаємо іспит на право майбутнього воскресіння до іншого, вічного життя. Світло Христового воскресіння допомагає нам побачити гірке майбутнє Юди. Нікчемна доля зрадника не зміниться від того, ким би не виявився Юда в сучасному світі – президентом, генералом чи кримським пенсіонером.

Юдина зрада, як і жорстокість єрусалимського натовпу, не були спонтанними. Вони визрівали внаслідок низки компромісів із сумлінням, низки великих і малих гріхопадінь. Їх уможливили духовна сліпота, невміння захиститися від облесливого голосу сатани, брак християнської мужності.

Воскреслий Христос вкладає в наші руки духовний меч і осяває світлом правди нашу життєву дорогу. Піднесена радість світлого Христового воскресіння відкриває неминучість перемоги Царя Правди. Він гостинно запрошує кожного увійти в цю безмежну радість. І наш досвід зустрічі зі злом виявиться кроком у сонцесяйний простір оновленого воскресінням світу, якщо ми у хвилину випробувань знайшли в собі сили стати поряд із зневажуваним Месією – стати на захист суспільної справедливості, гідності ближнього, безпеки й цілісності рідної країни. «Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку: первісток Христос, потім ті, що Христові» (1 Кор. 15:22,23). Амінь.

Христос воскрес! – Воістину воскрес!

Пасха Христова р.Б.2014

ДО СВЯТА!

Шана ветеранам УПА

Активісти молодіжної референтури Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів відвідали ветеранів УПА.

Цього тижня продуктові та господарські набори отримали зв'язкові Валентина Генсюр та Броніслава Білянська з села Іванківці Зборівського району. Обидві жінки зараз самотні. Тому допомога від Конгресу в цей час є досить актуальною, але головне, що сьогоднішнє покоління пам'ятає їхній подвиг і шанує їхній внесок у вихованні молоді.

Прес-служба Тернопільської ОО КУН

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

МРІЯ МІНІСТРА

Ольга РІЗНИЧЕНКО

У минулу п'ятницю до Харкова приїжджав міністр освіти та науки Сергій Квіт. Зранку був в університеті, засідали із ректорами і студкомами. Потім прес-конференція. Взагалі дуже задоволений зустрічами і говорив, що люди у харківських вишах конструктивно і динамічно мислять.

Ну, а як уже звільнився, запросила його на правах давньої дружби проїхатися з Харківським ЄвроМайданом SOS до прикордонників. Хотілося, щоб Сергій Квіт безпосередньо познайомився з харків'янами, які своєю освіченістю користуються не лише для себе, а без усілякої там самореклами чи піару віддають частину кровно заробленого на потреби армії, закуповують за списком і щодня розвозять по військових частинах.

Та саме ця поїздка змусила замислитись над проблемами освіченості ще з іншого боку. Під'їжджаємо до частини під Чугуєвим, виходить охоронець. Ми йому хором доброзичливо і патріотично: «Слава Україні!», а він з-під лоба: «Убирите атсюдава машини. Нє положено». Вадим Приходченко, голова нашого Крайового Православного Братства: «Почекайте. Це ж – щоб легше хлопцям речі було перенести. І чого це ви на наше вітання не відповідаєте?» Він: «А таво, шо для миня они не герої, а убивці, оті, що у хлопчіськів з «Беркуту» стріляли». До нього підійшла волонтерка Світлана: «Я у ваш «Беркут» не стріляла, а от студентів – першокурсників з Інститутської, убитих і поранених катюгами з «Беркуту», багато довелося цими от руками поперетягати». І Вадим: "Так і що ж, Ви тепер Україну не будете захищати?" Охоронець: «А шо, как Харьков проголосует за присоединение к России, шо я в єтих людей стрелять должен?» Тут, видно, не витримав і у диспут вступив Міністр: «От же ж нахаба. Думає, що у всіх колоради мізки виїли, як в нього».

Вже в авто, повертаючись до Харкова, говорили про те, наскільки важливо сьогодні реформувати освіту в країні. Бо ж цього бідаку і звинувачувати ні в чому: його свідомість, обробляли вишколені совпропагандою виховательки і учительки з ясельного віку аж по атестат зрілості. Тобто повернути йому мізки, відібрані в школі і у вихованні, щоб він дізнався про реальність правду і захотів змінити своє життя, практично неможливо. Про цю владу ще Черчіль писав: «Шкільні вчителі мають владу, про яку міністрам залишається хіба що мріяти…» Та все ж у владі міністра освіти зробити таку реформу освіти, за якою у школах і вишах навчання і виховання було б таким, щоби ніхто ніким, а лише самі учні управляли своїми думками і вчинками. За це дійсно варто повоювати!!! І підкріпитися перед дальньою дорогою.

Субота. Надвечір'я Вербної неділі

Хода від пам'ятника Шевченка до площі Конституції і там мітинг.

Ось така вона, «Коліївщина» по-харківському, якої так перелякався міністр МВС, що зранечку за його наказом поїзд «Київ-Харків» зустріли міліціонери і кожного схожого на реального чоловіка молодого хлопця обшукала, а особливо реальних чоловіків забрали до лінійного відділку міліції. Тих же, хто добирався до Харкова автобусами, завдяки підрозділам МВС, «славнозвісним» харківським «Соколятам» і «Беркутятам», доправили з-під Валок, де був виставлений ментівський кордон з БТРом, назад до столиці. Декого прямо до лікарень невідкладної хірургії.

Мабуть наш міністр МВС, великий любитель російської словесності, на ніч забагато Достоєвського читає або достоєвщини… Типу «Тварь я дрожащая, ілі право імею… бити своїх, щоб чужі не боялись…»

ДУМКИ З ПРИВОДУ

«ВАМ ВЕЗДЕ»?

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

«Сражение, происшедшее на Бородинском поле 26 августа 1812 года, – еще один пример непобедимости православного воинства, духовной победы русского народа» – чорним по білому надруковано в другій книзі чотиритомника «Московія». Якщо не знати справжньої історії, то можна й повірити. «Перед сражением русская армія насчитывала 154,5 тыс. человек (в том числе 11 тыс. казаков и 28,5 тыс. ополченцев) и 640 орудий, французская – 134 тыс.человек и 587 орудий… В Бородинском сражении потери французов составили 28 тыс. человек, русских – 46,5 тыс.» – уточнює виданий 2002 року в Москві підручник «Історія Росії».

Ось така ціна «духовної перемоги». Те, що за відчутної переваги в живій силі та техніці російська армія втратила на 18,5 тисячі людей більше, не варто списувати лише на традиційний російський «бардак». Як на мене, тут діяв ще один важливий чинник, про який чомусь не згадують історики: російське дворянство, яке складало кістяк офіцерства, було… франкомовним. Воно відчувало пієтет перед усім французьким – мовою, літературою, модою – а відтак на першому етапі війни не було готове протистояти вчорашньому кумиру. Росію від поразки врятували селяни, які не володіли французькою. Саме завдяки їм – простим солдатам та партизанам, не обтяженим симпатіями до ворога, – війна з Наполеоном перетворилася на справді вітчизняну.

Кажу це з великою впевненістю, бо перед тим – в 1808 році – щось подібне з військом Наполеона відбувалося в окупованій Іспанії. Відомі випадки, коли частини регулярної французької армії були змушені складати зброю перед загонами іспанських селян, котрі – як і російські селяни – на відміну від дворянства не володіли французькою й не мали сентиментів до Франції. Ці загони дістали назву «геррільяс» (від іспанського «герра» – війна), що стала відомою на наших теренах через понад півтора століття – завдяки Че Геварі.

Ось такі думки роїлися в моїй голові під час дискусії «Письменник і громадянин. Філософія голосу в часи кризи», яка відбулася в рамках «Книжкового Арсеналу». Власне, поштовхом до цих роздумів стала не сама дискусія, а репліка одного з її учасників, Олександра Кабанова, на запитання модератора, чи вдалося йому переконати когось із російських друзів. Пан Кабанов відповів, мовляв, невдовзі збирається до Росії й висловив сподівання, що візовий режим між нашими країнами не буде запроваджено. На жаль, модератор не спромігся на наступне запитання: чи не заважає панові Кабанову візовий режим, коли його маршрут пролягає не на Схід, а до Європи?

Про необхідність запровадження візового режиму з Росією фахівці говорили з перших днів агресії. І за те, що до них не дослухалися, комусь іще доведеться відповідати. Мені ж зараз ідеться про інше. В останні дні тільки й мови, що про проведення 25 травня референдуму, розширення повноважень регіонів, надання статусу офіційної російській мові. І це не вимоги гопників, які й російською володіють так-сяк, а ініціативи бютівського керівництва країни.

Тому спеціально для нього – керівництва – хочу нагадати три речі.

По-перше, відокремлення Криму від України почалося не в березні 2014 року, а значно раніше: після того, як за результатами місцевого референдуму 1991 року, який бойкотували кримські татари (ще в складі УРСР під орудою компартії), Кримська область була перетворена на Кримську АРСР, а в подальшому жодна влада вже незалежної України не спромоглася протидіяти російській експансії.

По-друге, Росія в усі часи і в усіх напрямках веде наступ двома ешелонами. В першому – танки, в другому – умовно кажучи, балет Большого театру. Або навпаки, залежно від обставин. І якщо патріотичне населення вирішує бойкотувати російські товари, то патріотична влада на перші позиції в номенклатурі цих товарів мала б поставити гуманітарну продукцію – фільми, пресу, книги, виставки. Без цього нам не виховати покоління, здатне протистояти агресору. Всі роки незалежності ми жили чужим життям – вболівали за чужих спортсменів, захоплювалися чужими «ментами», співчували чужим спецназівцям. Тепер ці спецназівці вдерлися в наш дім. Отже, баста!

По-третє, балачки про референдум, розширення повноважень регіонів та статус російської мови – це не наш план. Це план Путіна, точніше виконання його вимог щодо федералізації України. Приклад Криму свідчить, що це згубний шлях.

Розумію, що згадані балачки можуть додати голоси виборців Юлії Володимирівні на Півдні та Сході країни. Але в такому разі в.о. Президента й Прем'єр-міністр повинні визначитися, де їм працювати, – на зазначених посадах чи в передвиборному штабі БЮТ.

Кілька років тому, в ресторані на першому поверсі Будинку літераторів у Варшаві, голова однієї з двох польських Спілок письменників Марек Вавжкевич розповів мені історію, пов'язану з візитом одного з очільників Спілки письменників СРСР. Було це невдовзі після війни, і московський гість приїхав навертати колег на путь соцреалізму. А під час обіду, добряче налигавшись, голосно запитав у тодішнього голови польської Спілки Антоні Слонімського: – Где тут можно… (далі йшло дієслово, що означало фізіологічні потреби гостя). На це дотепний поляк так само голосно відповів фразою, винесеною в заголовок цих нотаток.

ПОГЛЯД

ГОВОРИТИ ПРАВДУ І ВИКРИВАТИ БРЕХНЮ

Минуле XX ст., зокрема його перша половина, записалося в пам'яті людства двома світовими війнами. Уже мало серед живих тих людей, які пам'ятають Другу світову війну з усіма її жахіттями.

У другій половині минулого століття були тільки локальні збройні сутички, а на загал це був період так званої холодної війни. Властиво, це була гра нервів. Хоча людство тішилося відсутністю серйозних збройних конфліктів, наша природа така, що ми багато говоримо про позитив миру, але миром не задовольняємося.

Стара приказка звучить: хочеш миру – готуйся до війни. У другій половині минулого століття і навіть вже в першому десятилітті нашого століття відбувається підготовка до війни. Але не для того щоб запевнити мир! У цьому трагедія наших часів.

Особливість ситуації, в якій сьогодні перебуває людство, – це роль ЗМІ. Коли мова заходить про третю світову війну, то кажуть, що вона мала б розпалюватися головно в комунікаційному просторі. У це неважко повірити, бо засоби комунікації сьогодні вже настільки розвинені, що за їх допомогою спілкуватися з людиною на далекій відстані так легко, начебто вона сидить поруч із тобою.

Однак причина можливої третьої світової війни не у величезних технічних досягненнях, а радше в маленькому членові людського тіла – язику. Питання про значення язика порушується не вперше. На цю тему ще дві тисячі років тому писав у своєму посланні апостол Яків. Хочу пригадати кілька думок цього священного автора, бо їх зміст надзвичайно актуальний саме сьогодні.

Язик – це один із найменших членів людського тіла. Однак завдяки йому людина може говорити. Язик зазвичай ідентифікують з мовою. У деяких народів, наприклад польському, слово "язик" значить "мова". Святий апостол Яків порівнює цей орган людського тіла з невеличким стерном, яким стерник надає напрям руху навіть дуже великому кораблю (пор. Як. 3, 4).

Порівняння не безпідставне. У рух корабель приводять потужні мотори чи в давнину – сильні вітри, але напрям задає мале стерно!

Що в людині є рушійною силою? Серце – як збірна назва думок, бажань, зичливості чи неприязні між людьми. Залежно від того, яке в людини серце, розрізняють гострий, злий чи благородний язик. Священний автор пригадує, що за допомогою язика ми прославляємо Бога, єднаємо людей.

Якби всі люди вживали свій язик лише з такою метою, то на землі був би вічний і справжній мир. Проте, як спостерігає апостол Яків, люди часто використовують язик, щоб проклинати, судити, говорити неправду тощо. Він питає: "Звідки між вами війни, звідки суперечки?" (Як. 4, 1). Відповідь дуже проста – від зловживання язиком, який віддзеркалює ненависно налаштоване серце, що бажає ближньому лиха, а собі нібито добра.

Сьогодні стало модно використовувати весь арсенал засобів суспільної комунікації для поширення неправди, чи брехні. За минуле століття брехню доведено до такої "довершеності", що багато людей охоче її слухають, не усвідомлюючи, що, по суті, стають її жертвами. Через це в суспільстві виникають непорозуміння на рівні міжособистісного спілкування, відносин громад і цілих народів.

Нарікаєте на тривожні часи? Пригляньтеся, а радше прислухайтеся до всього того, що говориться, і багато стане вам зрозумілим.

Чи існують якісь ліки від цієї тривоги, яку вже можна назвати міжнародною, – ліки від страху перед третьою світовою війною? Так, говорити тільки правду. Такий рецепт за натхненням Святого Духа пропонує нам святий апостол Яків, додаючи до цього, що потрібно також послідовно викривати всю брехню.

Шановні читачі, якби всі люди, від високопосадовців до простих людей, уникали брехні й служили правді, не було б ніяких воєн.

+ ЛЮБОМИР

БАТЬКІВЩИНА В НЕБЕЗПЕЦІ!

РОСІЙСЬКЕ ВТОРГНЕННЯ. ЧИ ГОТОВІ УКРАЇНЦІ РІДНИЙ КРАЙ БОРОНИТИ?

Любов к Отчизні де героїть,
Там вража сила не устоїть,
Там грудь сильніша від гармат
Іван Котляревський

Свою Україну любіть!
Любіть її!... Во врем'я люте,
В останню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть!
Тарас Шевченко

Після анексії Криму вторгнення російських військ в Україну стало питанням часу. Вздовж українсько-російського кордону В.Путін демонстративно нагромаджував свої сухопутні і повітряні сили для удару по Україні. Про що систематично попереджувала військова розвідка США, а жителі українського пограниччя були свідками переміщення російської «живої сили» по той бік кордону, який нею ж, «силою», часто перетинався групами то «зелених чоловічків», то злюмпенізованої юрби. Нагніталася атмосфера тривоги, під супровід пропагандистської «кісельовщини» заслані козачки підбурювали людей проти «бЕндерівського» Києва, Європи і НАТО. У Харкові, Донецьку та Луганську господарювали «туристи» з Росії, нападали на людей, до нестями катували їх, особливо по-звірячому реагуючи на українську мову. Озброєні до зубів не то десантники, не то «афганці» навіть захопили Луганське управління СБУ, де й отаборилися «до переможного кінця». «Кінцем» мав бути референдум чи то про федералізацію, чи про приєднання до Росії – терористи не знали. Всупереч здоровому глузду з ними навіть намагалися вести переговори, але терористи комизилися. Міліція залюбки розчищала дорогу для прибулого з-за кордону бандитського зброду.

В містах стало небезпечно пересуватися автомобілями чи виходити на вулицю. Вся ця московського штибу артпідготовка свідчила, що ось-ось В.Путін випустить із запілля своїх штурмовиків. Урешті про неминучий напад РФ офіційний Київ попереджали всі притомні політики та аналітики – і вітчизняні, і з близького та далекого зарубіжжя. Як діяла українська влада? Ні, вона не мовчала. Заяви, ультиматуми і навіть останні попередження суворо виголошували очільники держави та силових відомств. Деякі з них навіть навідалися в «гарячі точки», щоправда, з нульовим результатом. Але навіть про найелементарніше – забезпечення нормальної роботи військкоматів, які в часи Януковича ефесбешники зруйнували в першу чергу, – наші силовики не потурбувалися. Хіба їм не говорили про це висококласні профі, яких все-таки запросили, як консультантів, у РНБО? Звісно, казали. Як і про багато інших заходів, які треба було вжити негайно. Схоже, їх не почули й тоді, коли грянув грім…

НА ЦВИНТАРІ РОЗСТРІЛЯНИХ ІЛЮЗІЙ

Традиційно, напередодні чергової спецоперації проти України, Путін випускає до журналістів Януковича. Цього разу «легітимний» президент появився в компанії ще двох таких же «чинних» – генпрокурора Пшонки та глави МВС Захарченка. Януковичу, видно, наказали не вляпатися в чергову словесну абракадабру, тож свою «речівку» він виголосив, не відриваючись від тексту. Пшонка, здається, настільки впав у маразм, що закликав нас з вами до моральності і навіть апелював до Вербної неділі, забувши, що своїми захланно дикунськими рефлексіями, як останній безбожник, він оскверняє і мораль, і віру. А похмурий екс–головний міліціонер суворо попередив: він, мовляв, знає, що підступні українські фашисти готують у східних областях провокації, щоб дискредитувати доблесні російські спецслужби… Ну, хто б, здавалося, після таких заяв сумнівався, що «братнє» військо саме в цей час уже переступає поріг нашого дому? Проте чи то через безпечність, чи через свідоме потурання ворожій експансії, але жодний стратегічний об'єкт у східних областях України не було взято під охорону ні внутрішніми військами, ні армійськими частинами. Навіть аеродром у Слов'янську осиротіло стояв беззахисний, аж поки його не захопили терористи…

У суботу російський спецназ, під прикриттям «зелених чоловічків», козаків з російськими шевронами та просто люмпену, захопив мерію Слов'янська, місцеві відділення СБУ та МВС. Мер (відома аферистка) Н.Штепа «рішуче підтримала винятково місцевих жителів» перед російськими телекамерами і раптово зникла. Натомість лідер місцевих сепаратистів В.Пономарьов, «узявши всю повноту влади на себе», заходився керувати містом, яке за добу перетворилося у вогнище війни. Тим часом окупанти не церемонилися. Відігнавши «масовку» подалі, вони забрали в міліцейському відділку зброю, чітко віддавали накази місцевим холуям, не приховували, що прибули з Росії. Як кажуть очевидці, навіть наївним було зрозуміло, що до міста прибули російські спецвійська – добре озброєні, у відповідних камуфляжах, професійно підготовлені та ще – із зоологічною ненавистю до всього українського. Місцева міліція перед ними капітулювала, СБУ – також. Дехто вважає, що відсотків 80 донецьких міліціонерів досі підгодовуються Сашею-стоматологом (Януковичем), а значить, виконують команди «сім'ї», а не Києва.

В столиці того дня (і ночі) знову засідала РНБО і таки вирішила проводити антитерористичну операцію, про що негайно оповістила країну і висунула ультиматум терористам. Попереджені диверсанти перепинили підрозділ СБУ «Альфа» ще на підступах до Слов'янська. Їм, звісно, було наплювати на пролиту кров (чого так боїться українська влада), і вони запросто розстрілювали автомобілі з нашими бійцями. В результаті загинув капітан «Альфи» Геннадій Біліченко. Важко поранений командир підрозділу Кузнєцов, поранені двоє бійців. Попутно російські диверсанти розстріляли пасажирів автівки «Рено», один з яких загинув, інші – у важкому стані. Далі – захопили аеродром, – щоб не прилетіли «фашисти». Коли нарешті бійці «Альфи» наблизилися до Слов'янська, інтервенти встигли надійно закріпитися в місті. Із жодної будівлі вибити їх поки що учасникам антитерористичної операції не вдалося.

У вівторок ввечері надійшло повідомлення, що бійці «Омеги» звільнили від російських загарбників аеродром у Краматорську. При тому людських жертв не було. А за кілька годин Інтернет-видання «Острів» повідомило, що росіяни відібрали в українців шість бронетранспортерів – у тому ж таки Краматорську.

Протягом суботи і неділі терористи захопили адміністративні будівлі та відділки міліції, СБУ в десяти містах Донбасу. Притому, Горлівку, яка чинила опір, взяли в понеділок. Її чомусь наші силовики не брали під свій контроль протягом трьох днів вакханалії в інших містах Донецької області. Краматорськ, Маріуполь, Дружківка, Єнакієве, Харцизьк, Макіївка та інші міста окуповані російським спецназом, завербованими манкурами та за сприяння частини місцевої міліції, яка за саботаж в умовах війни вже давно мала б потрапити під розстрільну статтю. Це не перебільшення. Міліціонери не лише не виконали свій професійний обов'язок, а й озброїли ворога. Експерти кажуть, що до рук терористів з «ласки» міліції за два дні перекочувало понад 6 тисяч одиниць лише вогнепальної зброї.

Захоплення всіх міст і містечок відбувалися за однаковим сценарієм. Почерк терористів – один і той же, «уподобання» такі ж – вилучення зброї, далі – мародерство. Після перегляду наших телеканалів складається враження, що українські військовики передають зброю ворогові на першу вимогу. Лише одна із «живих» картинок національної ганьби. Із критої вантажівки, яку зупинила проросійська самооборона, понуро виходять пристойно озброєні резервісти Національної гвардії і на вимогу заколотників слухняно складають зброю на виході. Вони її не застосували проти ворога. Тепер ворог її застосує проти них. Виглядає на те, що під час окупації Криму та диверсій на Донбасі українці, які за наказом Києва не могли стріляти і здавали окупантам цілі арсенали зброї, потужно зміцнили російську армію. Тепер вона готова віддячити нам безпощадним терором.

Якщо в мешканців Донбасу, як і в декого із київських зверхників, досі залишаються ілюзії щодо намірів В.Путіна, якщо далі триватимуть голосіння «аби не пролилася кров» і готовність іти на поступки (кому, Путіну?), то це вже проблема психіки, або погано приховане небажання дати відсіч ворогові, який плюндрує українську землю та українські душі.

ЩО РОБИТИ?

Відповідь така: рішуче боротися проти жорстокого ворога, який зазіхає на нашу свободу. Боротися професійно, без паніки, мужньо і з холодним розрахунком. Воювати під гаслом «Батьківщина або смерть!» – якщо сьогодні воно когось шокує, то незабаром стане девізом життя. Кожний громадянин має позбутися злочинного – в нашій ситуації – пацифізму, навіть ті, кому їхня релігія не дозволяє брати в руки зброю.

Влада нарешті має дозволити військовикам-професіоналам виконати свій обов'язок – організувати оборону України. Досі на відповідальні посади, в тому числі – силовиків, призначалися кандидатури за партійною квотою і обов'язково – віддані БЮТу. Вперше крок назустріч воланням професіоналів було зроблено три дні тому, коли першим заступником голови СБУ і керівником Антитерористичного центру став авторитетний військовик, генерал і профі Василь Крутов.

Негайно, як на мою думку, треба створити Державний комітет оборони, до якого залучити фахівців усіх необхідних профілів для формування потужного удару по ворогу. Один, шанований мною генерал армії сказав, що такі функції мав би виконувати такий «статусний» орган як Ставка Верховного Головнокомандування. Щоправда, «статус» йому поки що не надали. Хоча проект указу президента України «Положення про Ставку Верховного Головнокомандування» Генштаб розробив ще минулого року. Його лише треба розглянути і підписати. Та з невідомих причин Олександр Турчинов створювати Ставку не квапиться, а РНБО, мабуть, не насмілюється нагадати йому про її доцільність. Будемо сподіватися, що формування такого органу відбудеться скоріше, ніж Путін пошле своїх десантників на Київ…

Тим часом зволікання із створенням потужного центру координації і взаємодії заходів для оборони країни від російської інтервенції, неадекватна реакція влади, майже повністю узурпованої БЮТом, запрограмовані на провал «операції» силовиків на Донбасі та Харкові, капітулянтські настрої в середовищі тих владоможців, які зобов'язані запалювати народ до спротиву, – усе це викликає низку запитань, сумнівів і підозр. І як би суворо не попереджував Олександр Турчинов тих, хто критикує його за вкрай незадовільну роботу щодо збереження територіальної цілісності Української держави, навряд чи хтось стишить свій праведний гнів, коли наша Батьківщина в небезпеці. Оборону країни владі все-таки доведеться доручити патріотам і професіоналам, які не мають наміру заради перебування на найвищих щаблях державної влади розраховуватися з Путіним українською землею. Сьогодні ще достеменно невідомо, принаймні, не для всіх, хто в Україні головний «секретний сотруднік» Кремля, який наближає країну до катастрофи. Гадаю, встановити «сексотів» цілком під силу ветеранам українських спецслужб, у тому числі, використовуючи давні зв'язки.

У РОСІЇ – ФАШИЗМ

І це не перебільшення. Якщо більша частина населення країни підтримує свого маніакального фюрера в його криваво хворобливих рефлексіях убивати, знищувати, принижувати, ставити живий щит із жінок і дітей тощо, то це свідчить про хворобу суспільства, прогресуючий фашизм, який ще називають русизмом. Тим часом близько 80 відсотків жителів РФ готові підтримати В.Путіна, якщо він піде війною на Україну. Отруєні геббельсівською пропагандою, ці люди палають ненавистю до тих, хто вибрав свободу, а не рабство. Вриваючись у грузинські села, вони били і різали чоловіків і жінок із криками: «Хотєлі свободі? Получайте!» А в чеченських Самашках російські контрактники стіляли в голову двомісячного хлопчика, вигукуючи: «Вирастєт – бандіт будєт». Повірте, для українців вони влаштують етноцид ще страшніший… Ворог переступив поріг нашого дому, і ліберальні жести – не для нього.

Колегам із медійного цеху хотілося б нагадати, що свобода слова – це не вакханалія вседозволеності. Сьогодні практично всі телеканали ретельно висвітлюють успішні «операції», захоплення приміщень, заяви російських терористів і місцевих сепаратистів. По суті, без втручання російських ЗМІ їм в Україні забезпечується потужний медійний супровід. Журналісти здебільшого не коментують те, що показують людям, їхня позиція десь за кадром. Зате антиукраїнські реляції Царьова і Добкіна нам транслюють і ретранслюють ледь не годинами. Друзі, над нашою Батьківщиною нависла смертельна небезпека, і ворога треба громити, а не пропагувати його звірині рефлексії.

Російський фашизм.
Від рекламного агенства «Внимание»

Від друзів і родичів, яких практично кожний із нас має в східних областях, ми знаємо, що переважна більшість (офіційно – 82 відсотки) мешканців цих регіонів любить Україну, хоче в ній жити, але відчуває себе покинутою, забутою всіма частиною українського суспільства. Думаю, саме ця частина українства мала б якнайчастіше появлятися на наших телеекранах – зі своїми болями, переживаннями, роздумами. Люди на Донбасі – щирі, доброзичливі, мудрі і довірливі. Останньою притаманністю часто зловживають реальні «господарі» Донбасу…

Усі ми, українці, дуже схожі – в Донецьку і у Львові, на Волині і Слобожанщині. Просто нас підступно роз'єднували чужинці – часто, нашими ж руками. Сьогодні нас об'єднала смертельна небезпека. Звиродніння фашизму полягає у войовничій ненависті до інших людей, тих, які відрізняються матеріальною і духовною культурою, традицією, мовою, походженням і навіть – привітністю та ніжністю посмішки. Існуванню нашого народу реально загрожує російський фашизм. Чи русизм. Проти нього, за нас ніхто воювати не буде. Об'єднавшись у вірі в перемогу, здобудемо її.

Марія БАЗЕЛЮК

ДАЙДЖЕСТ

КАПІТУЛЯНТСЬКІ ПРАПОРИ ПАЦИФІЗМУ

або Чому у важкий для країни момент з'явилася чимала кількість провокаторів і спекулянтів, що паразитують на свободі слова?

Ігор ЛОСЄВ

Багато хто в нас вперто не бажає реагувати на факт збройної агресії проти України. А часто взагалі виступають із закликами «впасти в обійми» агресора. Нещодавно в інтерв'ю каналу «112» нардеп від Партії регіонів Ганна Герман заявила: «Ми не здатні воювати. Усі свої кораблі в Криму здали, навіть не затопили їх. Єдина можливість – негайний початок діалогу з Росією». По-перше, Збройні Сили виконують наказ. Якби був наказ битися – вони б билися. По-друге, який діалог, про що? Про умови нашої капітуляції? Про визнання анексії нашої території? Про повернення до Києва й Межигір'я пана Януковича? Це те саме, що діалог з бандитом, який уже пограбував тебе й розмірковує, чи це не побити тебе... Логіки в цьому стільки ж, скільки в ростовських заявах колишнього вождя ПР про те, що він би не допустив захвату Криму, але при цьому повідав, що сам просив Путіна про введення військ до України. Як можна не допустити втрати території, сприяючи введенню туди військ агресора – залишається таємницею інтелектуальних процесів пана Януковича.

ОСКАЖЕНІННЯ ПУТІНА

Час від часу його в Росії, як бісика з табакерки, випускають на публіку для трансляції останніх кремлівських вимог до України. Ситуація очевидна, й лють Путіна зрозуміла: все вище керівництво України, президент, керівники силових структур, були завербовані, Україна підготовлена до здачі Кремлю (дуже показово, що Янукович, Якименко, Захарченко й ін. побігли саме до своїх господарів, хоча й провалили завдання), все було готово, й раптом український народ вийшов на Майдан і плани зруйнував. Спецоперація, яку готували кілька років і яка коштувала мільярди доларів, – зазнала краху. Оскаженіння Путіна вилилося в кримську авантюру. А хотілося ж усієї України.

У важкий момент, який переживає наша країна, з'явилася чимала кількість провокаторів і спекулянтів, що паразитують на свободі слова. Це й істерика з приводу російського політтехнолога Шувалова, з його вельми складною «кредитною історією», й чергові заклинання проти «полювання на відьом», й інші заклики до ідеологічного роззброєння перед обличчям зовнішньої агресії. До речі, пройшла інформація, що ОБСЄ визнала виправданість відключення російських телеканалів в Україні. А скільки було нервових зітхань із цього приводу з боку ультраліберальної громадськості! А тепер до питання про те, що відключили. Нещодавно телеканал Еспресо-tv продемонстрував сюжет російського телебачення, це було звернення відомого кремлівського політтехнолога й радника Путіна Олександра Дугіна до проросійських сепаратистів Південного Сходу України. Дугін давав цим формуванням прямі інструкції: створюйте збройні загони, призначайте своїх губернаторів, коли захоплюєте будівлі СБУ й МВС – призначайте в ці структури ваших керівників. Тут ось російська Феміда постійно відкриває кримінальні справи проти несимпатичних їй громадян України, РФ, що перебувають за межами території, ніскільки не бентежачись питаннями юрисдикції. Чом би й нашим органам не порушити кримінальну справу проти пана Дугіна? Адже є за що.

Але, мабуть, апетити РФ виходять за межі окремих областей України і, як повідомив на брифінгу секретар Ради безпеки й оборони Андрій Парубій, Росія спробує призначити «президента» українського Південного Сходу... А ось тут треба буде діяти Україні дуже рішуче й непохитно, не так, як у Криму.

Власне, всі останні дії Кремля проти нашої країни є спробою довести світовій спільноті, що Україна – це держава, що не «відбулася». Над якою треба встановити зовнішній контроль.

До речі, нашу ультраліберальну громадськість підтримав кримський «прем'єр» Аксьонов, який дуже побивався щодо відключення російських телеканалів на Південному Сході України. Звісно, він жодним словом не прохопився про те, що спочатку в Криму відключили всі українські канали.

НЕНАВИСТЬ У ПЕВНИХ РАМКАХ

Шустер запросив до своєї програми в.о. президента України Олександра Турчинова. Верховний Головнокомандувач виправдовувався за Крим, пояснюючи, що там, мовляв, треба було виграти час, щоб забезпечити мобілізацію й відновлення боєздатності армії. Скаржився на розруху, на повний розвал оборонного сектора, пригадав, що два міністри оборони взагалі були громадянами Росії. Ну, якби тільки вони, з іноземним громадянством багатьох відповідальних осіб у нас узагалі суцільне неподобство.

Турчинов повідав, що й наказ у Криму був: стояти до кінця. Він утішив, що весь склад внутрішніх військ і 50% армійських частин вийшли з Криму, а зараз йде робота щодо повернення кораблів і військової техніки. В.о. президента забув, що це майно військові росіяни в істинно «братньому» дусі повертають Україні в абсолютно понівеченому стані, у вигляді металобрухту. Дай боже, щоб хоч щось підлягало ремонту...

Багато про що Турчинов не сказав. 20 років офіційний Київ і вухом не вів, не реагував на створення в Криму Росією цілої індустрії антиукраїнської пропаганди, що дала найяскравіший ефект саме 2014 року.

Сьогодні говорити українською в Криму небезпечно для здоров'я й життя (хоча ніколи не було небезпечно говорити російською), демонструвати симпатії до України – небезпечно. Підтримується штучно створена російською креатурою ненависть до всього українського. Ставлення до українців приблизно таке, як до євреїв у нацистській Німеччині 1933–1936 рр., коли ще не сталося горезвісної наради у Ванзеє. Коли ще не визначилися з «остаточним рішенням», коли цивілізований світ приїхав до Гітлера на Олімпійські ігри, а фюрер на період спортивних торжеств навіть тимчасово заборонив друкувати в газетах антисемітські матеріали, коли ненависть ще стримувалася в певних рамках. Але вже й у цей період дещо можна було прогнозувати. Деякі дослідники Голокосту писали, що жертв геноциду особливо вразила ворожість і нетерпимість, відверта злорадність з приводу бід, яких зазнали ближні, з боку сусідів, знайомих, з якими багато років підтримували цілком позитивні стосунки. Саме це викликало шок у жертв і паралізувало у багатьох волю до опору.

Ось усе це відчули на собі сім'ї українських офіцерів у Криму. Коли вчорашні добрі сусіди кричали офіцерським дружинам: «Забирайтеся до своєї України! Ідіть на свій Майдан і нехай вас там спалять коктейлем Молотова!» Індустрія ненависті в Криму будувалася роками за злочинної байдужості київської влади, що збуджується, лише коли бачить грошові потоки й розподіл портфелів.

І сьогодні влада поволі починає загравати з проросійськими силами, пропонуючи їм убивчі для України поступки. Уже чути голоси про другу державну мову, про децентралізацію, що підозріло нагадує федералізацію, про «свою культуру» в регіоні тощо.

Певна річ, торгувати українською мовою, історією та культурою, всім тим, що становить українську ідентичність, набагато простіше, ніж реально боротися з корупцією й організованою злочинністю, із засиллям олігархату, наводити лад у судах і правоохоронних органах...

«МИ ПОВЕРНЕМОСЯ!»

Турчинов продемонстрував і оптимізм, дай боже, щоб він був виправданим: «Я вірю, що наші люди повернуться до Криму, і він буде українським». Що ж, коли 1940 року тисячі британських, французьких і бельгійських солдатів під тиском нацистських військ покидали Дюнкерк, вони залишили на березі цілі піраміди своїх касок, що з часів наполеонівських воєн означало: «Ми повернемося!»

Поспівчував в.о. президента й кримським «фюрерам» (Аксьонову й іншим), які, на його думку, виконавши своє завдання, перетворилися на лузерів, і кримській молоді, що отримала реальну перспективу брати участь у бойових діях російської армії в Чечні й Дагестані. «Золотих гір» у Криму поки не видно, й протверезіння ще настане. На переконання О.Турчинова, окупована територія не має перспектив розвитку, а все захоплене в України повернуть з величезними штрафами.

ЧИ НЕ ЗІРВУТЬ ВИБОРИ?

Шустер поцікавився, чи не зірвуть вибори президента в Україні? За Турчиновим, Україна – це страшний сон Путіна, якому треба на очах усього світу добряче покарати нашу країну, щоб й іншим не кортіло боротися за свою свободу. Ведучий поставив і запитання, якого чимало політиків в Україні прагнуть уникати: як Україні бути з НАТО. Турчинов відповів: саме Росія всіма силами штовхає Україну до НАТО. Так, Олександре Валентиновичу, вона штовхає, а ми щосили впираємося й на всіх міжнародних форумах присягаємося, що до Північноатлантичного альянсу не прагнемо. Як би це не закінчилося для нас зовсім погано. Щоправда, Турчинов не виключив, що про це треба буде подумати. І за це дякуємо.

Між іншим, деякі наші лідери, котрі смертельно бояться євроатлантичної інтеграції України, дуже полюбляють останнім часом педалювати тему про те, що до НАТО не можуть вступати країни, які мають територіальні проблеми. Раніше Україна їх не мала, а тепер Росія нам їх створила. Але й тут не все так однозначно. На «5-му каналі» промайнула інформація про те, що високопоставлені чиновники НАТО заявили, що ситуація в Європі й світі змінюється й територіальні протиріччя вже не можуть унеможливлювати членство в НАТО. Більше того, було відверто сказано, що Альянс не дасть Російській Федерації такого зручного способу перешкоджати прийняттю до його лав нових членів.

Ну, а вимоги РФ щодо федералізації України Турчинов оцінив як спробу створити нашій країні десяток таких проблем, як у Криму.

ПРО ВЕСЕЛЕ

Один з наших телеканалів показав виступ на російському ТБ Йосифа Кобзона, який завзято ганьбив Андрія Макаревича за його підтримку України. Кобзон запевняв, що Крим завжди був російським і радянським, а Макаревич погано знає історію. Але річ у тім, що за історичними мірками Крим перебував у царській і комуністичній Росії порівняно недовго: з 1783 року. Наприклад, у складі Кримського ханства півострів був на 150 років довше (не кажучи вже про Візантію, хазарів, Рим, греків, скіфів і т.д.). Отже, історичні пізнання самого номенклатурного рапсода небездоганні. Коли ж ветерана кремлівсько-комсомольської пісні журналісти повідомили, що в Дніпропетровську його хочуть позбавити почесного звання за підтримку агресії проти України, Кобзон розлютився й заявив, що не хоче мати нічого спільного з цим «бандерівським» містом.

І не можна сказати, щоб Йосиф Давидович був настільки безнадійно дурним, але перебування в естрадній обслузі Кремля зобов'язало саме до такої поведінки, ніякої фронди, не зрозуміють. Та й уразлива він людина. Он і в США йому візу не дають. Ну гаразд, це «американський імперіалізм». Але як писав останній посол СРСР і перший посол Росії в Ізраїлі Олександр Бовін, на його очах Кобзона не пустили до Ізраїлю, протримали ніч у кімнаті в аеропорту «Лод» у Тель-Авіві, а наступним рейсом відправили додому, до Москви. Не інакше як підступи ізраїльських «бандерівців». За таких обставин від будь-якого дисидентства краще триматися подалі, що рапсод і робить.

«ДЕНЬ», № 66, (2014)

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Солоний Хрещатик

В рамках вже традиційного книжкового ярмарку, що проходив в Мистецькому Арсеналі присутнім цінувальникам поезії була презентована нова збірка знаної в Україні поетеси Антоніни Листопад, лауреата премії імені Василя Стуса. Невелика за обсягом книжечка віршів «Солоний Хрещатик. Небесна Сотня» дихає великою енергією думок автора про безсмертний Подвиг Героїв Євромайдану, про віковічне прагнення українського народу до Волі, свободолюбиве й безкомпромісне покоління нашої молоді, яке виросло за часи Неалежності… Поезії звучали і в авторському виконанні, і у виконанні народної артистки України Галини Яблонської та її учнів – молодих акторів.

Книга вийшла за сприяння видавництва «Світ Успіху».

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ТРАДИЦІЇ

І ВОСКРЕСАЄ УКРАЇНА

Дзвонять дзвони.

Розбудилося сонце і, велике, червоне, викотилося з-за обрію, як достигле яблуко, і впало в лагідні долоні землі радісною звісткою: Христос Вокрес! І світ усміхнувся йому назустріч: воістину Воскрес!

Грають дзвони.

Кільчиться душа в тілі, як зерно в землі, проростає, набирається сили і потужною паростю виходить на божий світ. І разом із дзвонами співає псалом життю.

Як велика синя квітка, нахиляється до Землі бездонна чаша Неба, щоб нагадати їй Вічну Тайну життя... У цьому величному єднанні ожило невидиме всвіті – невидиме в мені, невидиме в тобі, невидиме в безмежних просторах всесвіту. І говорить голосом дзвонів.

Зустрічається вічність із днем сьогоднішнім.

Зустрічається Життя із людським серцем.

Зустрічається Розум із людським розумом.

А душа тремтить, мов блідий промінь зорі. Вона сповнена безмежної любови і ласки. Вона аж палає бажанням хоч трішечки наблизитись до Творця.

Дзвонять дзвони. Освячують життя, освячують світ. Нове імення дають усьому буттю.

Імення – Бог.

А ми – рід його.

Звершилосячудо.

Навіки подолано морок смерти. Найбільшою, найдорожчою жертвою – ціною крови сина Божого – викуплено людські душі для вічного життя.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

На зорі нашої демократії, у 90-х роках минулого століття, українці з вірою вимовляли: «Христос Воскрес – воскресне Україна!». Минуло два десятиліття, і ці воістину пророчі слова наповнилися новим змістом. Тепер твердо знаємо: Бог послав нашому народові непросте випробування – випробування Свободою. І ми його не витримали. Одні, захмелілі від влади, сплутали її із вседозволеністю, інші, мовчки, до отупіння спостерігали за «процесом» аж поки не впала остання капля. Народ прокинувся і в гніві повстав проти своїх мучителів. І зрозумів, що шлях України до її воскресіння всипаний терням. Одночасно прийшло і прозріння, а з ним – усвідомлення того, що за одну ніч усі ми стали зовсім іншими, що за цю ніч ми позбулися найважчого тягаря, який заважав змінити себе і державу – страху і байдужості. Ми всі відчули себе українцями і стали неймовірно пишатися цим. Дівчина Іраїда, з якою ми познайомилися в поїзді, довірливо розповіла:

– Я завжди розмовляла російською. Так розмовляють вдома, так розмовляють мої друзі. При цьому почувалася комфортно, бо ніхто не казав мені, що це неправильно. Українську мову знала погано, але цього вистачило, щоб у Харкові скласти іспити в університеті. Вперше усвідомила, що роблю щось не так минулого року. Відпочивала з друзями в Словакії. З'ясувалося, що словацька мова дуже близька до української. Ми розумілися без перекладача. Раптом хтось з наших знайомих словаків запитав:

– А чому ви між собою розмовляєте по-російськи, якщо ви українці?

Тоді я і замислилась: а й справді, чому? Було навіть дивно, коли не змогла знайти відповіді на таке просте запитання. А вже відколи почався Майдан, почала розмовляти українською, це стало для мене важливим. Правда, практично я розмовляю двома мовами одночасно, бо маю недостатній український словниковий запас, але він постійно розширюється, що мене дуже тішить.

А ще з космополітів ми перетворилися у справжніх патріотів. Патріотизм став принципом, основою, потребою нашого життя. Наприклад, багато моїх знайомих – людей інтелігентних, які з великою повагою ставляться до інших народів, ще вчора легко переходили на мову співрозмовника, зокрема, російську, якщо бачили, що співрозмовникові так легше розмовляти. Тепер вони принципово спілкуються українською, гасячи свої благородні наміри подумки сказаною фразою: «Я – в себе вдома». Особливо це стало помітно після анексії Криму. Киянка, пані Лідія, яка багато років живе в Україні і замужем за українцем, пересварилася з своєю ріднею з Росії, яка раптом кинулася її «рятувати». Коли ж не зуміла переконати родичів у тому, що український народ у боротьбі відстоює своє право на достойне життя в своїй незалежній державі, припинила стосунки. На Майдан приходила постійно, приносила одяг, взуття, медикаменти, допомагала, чим могла. Під час розмови з гіркотою в голосі зізналася:

– Мені соромно, що я росіянка.

Путін називає нас бандерівцями чи, точніше, «бандерівцями». Покоління, з пам'яті якого витруєно історію, вже не знає нічого про Степана Бандеру. Слово «бандерівці» в нього асоціюється з чимось поганим, навіть кривавим, принаймні це йому успішно насаджується. Втім, російська влада завжди його боялася, але дуже вже її хочеться нас принизити, зневажити цим словом. Убогі, вони навіть не підозрюють наскільки близькі до істини. Степан Бандера міг би пишатися цим поколінням! Адже справді сталося щось неймовірне. Люди, які вийшли на Майдан із соціальними вимогами (вступ в Євросоюз, гідне життя), раптом з'ясували, що найбільші для них цінності виписані в Декалозі українського націоналіста. Бандерівські гасла «Слава Україні! – Героям слава!», «Слава нації! – Смерть ворогам!» стали святими для всієї країни. І саме вони об'єднали українців, які побачили в них глибокий зміст.

– Здобути Українську державу або загинути в боротьбі за неї! Ці слова з Декалогу – не просто декларація намірів, – розповідає майданівець пан Володимир Василишин, який дуже пишається своєю чотирнадцятою сотнею. – Вони виросли в нас із самісінького серця. Враження, що завжди були там написані, лише треба було навчитися їх читати. Пам'ятаєте 18 лютого? І потім, коли нас снайпери розстрілювали? Думаєте, хтось боявся, ховався, відступив? Навіть у голову не приходило. В моїй сотні хлопці молоденькі, пороху не нюхали, в армії не служили. На Майдані ми їх трохи вишколювали, то спочатку і сміх, і гріх дивитися було. А прийшла біда – стіною стали, бо Україна – понад усе. Я сам як на Майдан потрапив? Дочка першою туди поїхала, фільм знімати. Подивився я той фільм і зрозумів, що моє місце там. Зібрався і поїхав. Потім у мене тато помер. Мусив вертатися додому. А після похорону – знову до Києва. В селі дивувалися: навіщо тобі це? А я знав, що мушу тут бути. Пізніше зрозумів: це Україна кликала! Усіх своїх дітей кликала на допомогу. Сам я з Львівщини, але на Майдані з усіх областей стояли, навіть з-за кордону були.

І справді, Майдан розсік життя кожного українця на «до» і «після». Хтось стояв на площі столиці чи рідного міста, хтось допомагав коштами, одягом, звозив шини і пляшки для «коктейлів Молотова», а хтось – просто молився… Але кожен зробив свій вибір.

Христос Воскрес! Воскресне Україна! Тепер ми розуміємо, що до свого воскресіння вона мусить пройти дорогою Христа. Нам Бог послав тяжкі випробування, які включають в себе і великі терпіння, і велику жертву, і велику звитягу, і велику працю. Нарешті ми до цього готові.

– Насправді все тільки починається, – каже пан Володимир. – Але будемо стояти до кінця. За свою землю, за право жити на ній вільно й чесно, за свою честь і свою гідність. До переможного кінця. Що б не сталося, Майдан залишиться совістю нації. І контролером влади. Навіть найкращої.

Чуєте? Дзвонять Великодні дзвони! У їх переможному дзвоні – щаслива звістка: Христос Воскрес!

– Воістину Воскрес! – відповідає кожна часточка нашого єства.

В муках народжується нація. Оживають Земля і Небо. Пташиним співом, пахощами первоцвіту, свіжістю леготу сповнюється все довкола. Підноситься наш дух. А сонце, ніби велика писанка, витанцьовує на срібнім тарелі неба.

Христос Воскрес! Нехай ця велична звістка несе радість у ваші родини, добробут у хату, втіху і надію всім, хто того потребує, а нашій прекрасній і багатостраждальній Україні – світлий новий день.

Леся РУПНЯК

ТАЄМНИЦЯ ПИСАНКИ

На Пасху люди дарують один одному писанку. Звідки взявся цей звичай? З цього приводу існує багато легенд. Мені, зокрема, подобається така.

Воскрес Ісус із мертвих. Хоч тіло сховали в глибокій кам'яній могилі і закрили важкою кам'яною плитою, приставили озброєну сторожу, пророцтво сповнилося. Вдосвіта третього дня відхилився важкий камінь, з могили вдарила велика ясність, яка осліпила й перелякала воїнів. Вони попадали ниць, а над гробом постав у всій своїй величі воскреслий Христос, живий і усміхнений, осяяний світлом великим, з кривавими слідами ран на руках і ногах.

За хвилину Ісус зник, а гробівець залишився порожній. Перелякані воїни побігли повідомити про подію своєму сотникові.

Римський сотник якраз снідав. На тарілці перед ним лежало шість варених яєчок. Почувши новину, сотник страшенно розлютився. Він не повірив воїнам і почав звинувачувати їх у тому, що ни пильно виконували свої обов'язки, а тепер брехнею хочуть уникнути кари:

– Де ж може чоловік воскреснути з мертвих? Як з мертвого може щось стати живим, з червоного білим, а з білого червоним?

Воїни на колінах благали, щоб дарував їм життя. Раптом яєчка на тарілці, які ще хвилину назад були білі, як сніг, стали червоними, як кров. Сотник остовпів з дива. Він – увірував.

З того часу всі християни малюють писанки і дарують на Великдень один одному як нагадування про те, що як ті писанки врятували воїнів від смерті, так Ісус Христос своїми муками врятував увесь людський рід від пекельного знищення.

А ще кажуть, Мати Божа писала писанки, коли Ісус був маленьким, бо «дитинка дуже тішилася тими цяцьками». А потім, як уже виріс Син і прийняв свій хрест, дарувала їх Пилатові, щоб змилувався над ним.

Як би там не було, а вибір для Великоднього дарунку на яйце впав не випадково. Воно – символ життя, замкненого у шкаралупку. Із давніх-давен люди шанували його особливо. Ще до народження Христа азіатські й семітські народи мали звичай класти на стіл варені фарбовані яйця в день, коли починався новий рік. Такими ж яйцями в цей день вони обдаровували своїх благодійників. Фарбували яйця переважно на червоний колір; можливо тому, що в кельтів цей колір вважався найкращим з усіх інших. А кельти, як відомо, мали культурний вплив і на малоазійські народи. Новий рік за тих часів починався з весняного рівнодення, – саме з того часу, коли християни започаткували Великдень.

Такий же звичай мають і китайці, правда, в них яйце є не тільки новорічним, а й весільним дарунком, який з почестями підносять нареченій як символ щастя, плодовитості, відродження.

У персів день нового сонячного року починався 20 березня. В цей день вони вітали один одного крашанками. Такий самий звичай був і в європейських народів ще з стародавніх часів – у Франції, Італії, Естонії. Цей звичай перейшов до Европи, як думають дослідники, від євреїв, які під час свого «пасах-у» ставили на стіл варене яйце, що символізувало містичного птаха «зиз».

Римський природознавець Пліній писав, що римляни вживали фарбовані яйця ири народних іграх, богослужбових обрядах та очищенні від гріхів. А Плутарх, пояснюючи причину такого шанобливого ставлення до яйця, писав: яйце є символом творця всієї природи, вседіючого і все в собі вміщаючого.

Єгиптяни уявляли собі Всесвіт в образі яйця. З яйцем вони пов'язували і своє уявлення про благодійне божество Кнефу. Храм цього бога був на острові Едіфантіні, де стояла його статуя. На голові її сидів яструб – символ діяльності; а в роті цей бог тримав яйце – знак плодючості і всіх щедрот. З цього яйця народився «фтас» – вогонь.

Стародавні перси вірили, що спочатку не було нічого, крім божества. Нарешті народилося яйце. Ніч покрила його своїми чорними крилами, а любов, старший син Творця, заопікувався ним. Коли яйце дозріло, воно появило Всесвіт.

Закінчення на 8-й стор.

ЮВІЛЕЙ

«ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ»:

60 років успіху, боротьби, звитяги

Офіційний інформаційний друкований орган Організації Українських Націоналістів (бандерівців) – газета «Шлях Перемоги» відзначає 60 років.

З нагоди ювілею редакція газети зібрала людей, які в ній працювали, які допомагали цьому виданню, які є давніми друзями і партнерами.

Серед таких – редактори газети ОУН в різні роки Марія Базелюк та Андрій Гайдамаха, віце-прем'єр-міністр Олександр Сич, заступник голови ОУН (б), народний депутат Олег Медуниця, заступник голови Київської міської державної адміністрації Богдан Дубас, заступник міністра внутрішніх справ Микола Величкович, заступник міністра молоді та спорту Юрій Юзич, голова ОУН (мельниківців) Богдан Червак, директор Національної кіностудії ім. Довженка, режисер Олесь Янчук, директор Центру національного відродження Тарас Рондзістий, керівник громадського об'єднання «Українська справа» Тарас Гребеняк, директор УІС Валерій Малькін, директор Української видавничої спілки імені Юрія Липи Ярослав Іляш, голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, голова УВКР Михайло Ратушний, народний депутат Руслан Марцинків, лідер Білоруської партії Свободи Сергій Висоцький і, звичайно, працівники газети.

Головний редактор тижневика Віктор Рог, вітаючи гостей, розповів про основні етапи її історії, згадав про редакторів та авторів видання різних років, серед яких Данило Чайківський, Степан Бандера, Дмитро Донцов, Анатоль Бедрій, Борис Вітошинський, Ярослав Стецько, Степан Ленкавський, Андрій Васькович, Дмитро Штикало, Ярослав Святко, Володимир Сергійчук, Петро Мірчук, Ярослав Дашкевич, Василь Кук та багато інших достойників.

«60 років – це серйозний, поважний вік. Але щодо нашої газети, попри те, що вона дійсно пройшла довгий шлях, 60 років – не привід виходити на пенсію», – сказав Віктор Рог.

Кожен з гостей привітав редакцію газети з ювілеєм, зокрема, Олександр Сич та Степан Брацюнь передали книги, видані з нагоди 200-річного ювілею Тараса

Шевченка, від Управління військової розвідки Головного Штабу Міноборони було презентовано почесний знак, в залі лунали вітання від Голови ОУН Стефана Романіва, міністра освіти і науки Сергія Квіта, який свого часу був заступником редактора «Шляху Перемоги», міністра культури Євгена Нищука, директора Інституту національної пам'яті Володимира В'ятровича, керівництва МНК, ВО «Свобода», СБУ та РНБО.

Кожен з гостей згадав, як вперше «Шлях Перемоги» потрапив їм до рук. Зокрема, Олесь Янчук пригадав, що номер газети йому передали українські еміґранти.

«Газета надихнула мене на ряд своїх власних проектів, які вдалося втілити в життя. В свою чергу, «Шлях Перемоги» їх популяризував», – наголосив Олесь Янчук.

Михайло Ратушний у своєму вітальному слові зазначив, що саме «Шлях Перемоги» став першою українською газетою, яка вийшла в мережу інтернет.

Марія Базелюк та Андрій Гайдамаха розповіли, як потрапили до видання, про свою роботу в «Шляху Перемоги» та її, цієї роботи, найбільш цікаві епізоди, про визначних діячів українського націоналістичного руху, з якими познайомилися під час праці в редакції.

«Головною задачею українських націоналістів в минулому столітті було здобуття української держави. Газета ж, в свою чергу, була основним рупором, основним засобом донесення правди про визвольний рух, про цілі націоналістів, про події в Україні. На той момент не було інтернету, тому роль друкованих видань була провідною. «Шлях Перемоги» – сама назва газети характеризує нашу боротьбу: ми постійно маємо йти до нових звитяг, ніколи не зупинятися в процесі державотворення», – підкреслив Олег Медуниця.

Загалом, всі присутні на ювілейному прийнятті зійшлися на тому, що легендарна газета має розвиватися, не втратить актуальності, і запорукою цьому буде робота редакції – теперішньої і журналістів наступного покоління, та всебічна підтримка тих, хто розуміє вагу друкованого українського слова.

Міцного здоров'я, творчої наснаги, гострого пера і багато-багато років плідної праці на благо України! – хай це побажання справдиться повною мірою. З ювілеєм!

Сергій БАГРЯНИЙ, УІС

ТРАДИЦІЇ

ТАЄМНИЦЯ ПИСАНКИ

Цей міф про створення світу прийшов до персів зі сходу; приніс його основоположник релігії старих іранців Заратустра.

В Україні археологи знайшли глиняні яйця на Полтавщині й Київщині і датують ці знахідки VI століттям. А у X-XIII століттях писанкарство в Київській Русі вже було поширеним, і майстри майоліки просто заполонювали ринки керамічними писанками.

Цікаво, що традиція малювання Великодніх яєць відома у слов'ян, литовців, німців, шведів, на Кавказі і, як ми уже зазначали, в Азії. Однак історично склалося так, що навіть з усіх народів багатоплемінної держави наших предків власне мистецькі традиції писанкарства були притаманні саме тим етнічним групам, які згодом стали називатися українцями. Не кажемо вже про світ, де на сьогоднішній день українська писанка є яйцем унікальним.

Писанкарство є мистецтвом настільки багатогранним, що мало не кожна область (не кажучи вже про регіони), а часом навіть район або й село мають свій особливий, притаманний тільки їм стиль, символіку, кольорову гаму.

Спільними для писанок є солярні знаки: коло, півколо, хрестики... Так у сиву давнину зображали сонце й вогонь. Найдавнішим вважається знак спіралі. Він появляється на трипільській кераміці IV-III тисячоліть до н. є. Сьогодні його можна побачити на писанках Гуцульщини, Підляшшя, Холмщини. Це символ космічної сили і вічності.

Щодо розмаїття узорів, то випереджає всіх писанка гуцульська. Тут геометричні мотиви поєднуються з рослинними (гілки смерек, листя дуба, вербові котики) і зооморфними зображеннями.

Писанка, як мистецький твір, зайняла гідне місце в музейних збірках. Зокрема, у Львові, в музеї історії релігії, зібрано дві тисячі писанок з Івано-Франківської, Львівської, Чернівецької, Тернопільської областей.

Найбільша у світі писанка. Веґревіль, Канада

Але найбільш гідним уваги, подиву і всілякої похвали є те, що в Україні перед Великоднем пишуть писанки чи не в кожній хаті. Це глибоконародне мистецтво виявилося укоріненим так міцно, що ні тортури, ні голодомори, ні большевицька пропаганда не здатні були знищити його.

Невипадково переповідають таку легенду.

Далеко в горах до високої стрімкої скелі залізними ланцюгами прикутий страшний нехрист. І має він дванадцять своїх посланців, які ходять усюди і придивляються, як живуть люди, а про все, що побачать, повідомляють свого повелителя. Коли посланці доповідають, що у світі панують біда і незгода, нехрист радіє і сміється так, що аж гори трясуться, а ланцюги його слабнуть. Коли ж довідається, що між людьми згода й добро, нехрист злоститься, а ланцюги його міцнішають. Та найстрашніша для нього вістка, що люди ще пишуть писанки, що не забули вони цього звичаю: він тоді реве, як звір рветься з усієї сили і б'ється головою об скелю так, що аж вогонь креше, а ланцюги його робляться тоді такі міцні, що годі їх розірвати.

Писанка в народі завжди була священною. Навіть розбиту її ніколи не викидали на смітник.

Майже по всій Україні є вірування, що шкаралупою свяченої крашанки можна підкурювати хворху людину чи тварину. Потовчену на порошок, її додають у корм курям, «щоб краще неслися». Що ж до дівчат, то їм аж ніяк не можна пропустити великоднього вмивання з писанкою, щоб «личенько було, як намальоване».

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Леся РУПНЯК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9